

Interpellation

Till ansvarigt regionråd

Angående bältningar på BUP

Den granskning av slutenvården inom Barn och ungdomspsykiatri i Västmanland som SVT Nyheter nyligen gjort visar att unga patienter spänts fast, bältas, i mycket högre utsträckning här än i andra regioner. Det är en tvångsåtgärd som bara får användas om det finns risk för att patienten skadar sig själv eller andra. I det här fallet handlar det om ett fåtal patienter som har bältats ett stort antal gånger, flera av dem flickor med allvarliga ätstörningar som har spänts fast för att sondmatas. BUP har kritiserats av IVO för brister i dokumentationen kring detta. Efter 2021 då 811 bältningar anmäldes har tvångsåtgärderna successivt minskat. Förra året gjordes det vid 25 tillfällen, vilket ändå är mer än hos andra regioner. Vissa gör det inte alls.

Patienter som har blivit fastspända vittnar om en skrämmande, kränkande och traumatisk upplevelse som påverkar dem flera år efteråt. En person som varit med om över hundra bältningar valde tragiskt nog att avsluta sitt liv. Även personal som har arbetat på BUP är mycket kritiska och säger att bältningarna blev rutin. De säger sig inte ha fått den utbildning och det stöd de hade behövt för att kunna hantera svåra situationer på ett bättre sätt. Några valde att säga upp sig. Psykologförbundet vill förbjuda tvångsåtgärder helt när det gäller barn eftersom det kan skada förtroendet mellan barn och behandlare och därmed försvåra vården.

Hälso- och sjukvårdsnämnden har informerats om att det pågår ett arbete med att införa nya arbetsmetoder för att skapa en lugnare miljö på den låsta avdelningen. Det ska ge personalen andra verktyg att ta till i svåra situationer. Men faktum kvarstår. Förtroendet för barn- och ungdomspsykiatri har skadats och många har farit illa av den vård som har bedrivits där.

Med anledning av ovanstående vill jag fråga ansvarigt regionråd:

- Vilken information och möjlighet till samråd om vården har patienter och deras vårdnadshavare innan tvångsåtgärder som fastspänning sätts in?
- Hur säkerställer regionen att patienter som har utsatts för detta får psykologiskt stöd?
- Vilket stöd får personalen som har utfört detta?
- Hur ska västmanlänningarna kunna lita på att tvångsåtgärder mot barn som vårdas på BUP endast sker i undantagsfall och att lagstiftningen kring tvångsåtgärder följs?

Heidi-Maria Wallinder (V)

20250124